

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery ve věci

žalobkyně: **L. J.**
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016, č. j. KUZZL- 64053/2016, sp. zn. KUSP-38480/2016/DOP/BI

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016, č. j. KUZZL- 64053/2016, sp. zn. KUSP-38480/2016/DOP/BI, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Holešov (dále jen „správní orgán I. stupně“),
ze dne 18. 4. 2016, č. j. HOL-8696/2015/DS/ZK, sp. zn. DS-1320/2015-039/ZK, tak, že ve výroku č. I označení „obviněná“ zaměnil za označení „účastnice řízení“; slovní spojení „neboť řidič stál s vozidlem v odbočovacím pruhu“ zaměnil za slovní spojení „neboť nezjištěný řidič s vozidlem, jež účastnice řízení provozuje, stál v odbočovacím pruhu“; a ve výroku č. II. nahradil slovní spojení „podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g)“ spojením „podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f)“. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla jako provozovatel vozidla registrační značky x dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně předně v podané žalobě zdůraznila, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně označila osobu řidiče a navrhla předvolání této osoby ke svědecké výpovědi. Správní orgán I. stupně se však rozhodl osobu řidiče nekontaktovat s odůvodněním, že k odpovědnosti provozovatele vozidla za předmětný správní delikt se nevyžaduje jakákoli forma zavinění. Žalobkyně souhlasila s tím, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní, dle jejího názoru to však neznamená, že výslech označeného řidiče by byl nadbytečný, neboť z něj mohl vyplynout závažný důvod, pro který řidič zastavil v odbočovacím pruhu. Pokud by závažnost důvodu, pro který označený řidič na daném místě zastavil, dosahovala úrovně krajní nouze, nejednalo by se dle žalobkyně o přešůpek, a tedy ani o správní delikt provozovatele vozidla. Dle názoru žalobkyně správní orgán I. stupně měl návrhu na výslech vyhovět, případně přesvědčivě odůvodnit, proč tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl. Žalovaný pak dle žalobkyně porušil ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť pokud rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, měl žalobkyni umožnit se s těmito skutečnostmi seznámit. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 - 94.

4. Žalobkyně měla dále za to, že v jejím případě byl naplněn liberační důvod dle ustanovení § 125e odst. 1, ve spojení s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobkyně totiž učinila zadost své povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, jelikož své vozidlo pronajala svému zmocněnci. V předmětné nájemní smlouvě se zmocněnec žalobkyni zavázal, že zajistí, aby osoby, kterým přenechá vozidlo do pronájmu, při jeho užívání neporušovaly povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Splnění této povinnosti bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty. Zároveň žalobkyně namítala, že v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu nebyla o možnosti liberace poučena.
5. Žalobkyně namítala také nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Správní orgán I. stupně dle žalobkyně neuvedl jedinou úvahu o tom, jak dospěl k závěru, že se v projednávané věci vozidlo provozované žalobkyní nacházelo v odbočovacím pruhu. Správní orgán I. stupně měl uvést, co to odbočovací pruh je, a zda místo, kde vozidlo provozované žalobkyní stálo, odpovídalo definici odbočovacího pruhu dle § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 86.
6. Žalobkyně byla rovněž přesvědčena, že žalovaný postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu. Na výslovnou žádost zmocněnce žalobkyně o sdělení oprávněných úředních osob ve věci totiž žalovaný nijak nereagoval a pouze vydal napadené rozhodnutí. Tímto postupem ovšem žalobkyni fakticky znemožnil namítat podjatost oprávněné úřední osoby, přičemž byl rovněž nečinný, neboť žádost žalobkyně nevyřídil včas. Procesní vada spočívající v porušení ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu přitom měla dle žalobkyně za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalobkyně byla v jejím důsledku zkrácena na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení. Žalobkyně se zcela legitimně hodlala vyjádřit až po poskytnutí informace o oprávněných úředních osobách. Napadené rozhodnutí tak bylo pro žalobkyni tzv. překvapivým rozhodnutím (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009).
7. Z tohoto důvodu žalobkyně dále namítala podjatost oprávněné úřední osoby, kdy výslovně uvedla, že tato je vůči ní podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se žalobkyni snažila zbavit možnosti podat námitku podjatosti. Žalobkyně měla za to, že důvod podjatosti oprávněné úřední osoby je zřejmý v tom, že tato osoba má negativní citový vztah ke zmocněnci žalobkyně ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností.
8. Na závěr žalobkyně vznesla také námitku protiústavnosti samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, především pak povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Toto ustanovení obsahuje dle žalobkyně pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědností provozovatele dochází dle názoru žalobkyně k zásahu hned do několika jejích základních práv.

9. S ohledem na vše výše uvedené žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. V souvislosti s tvrzením žalobkyně, že označený řidič mohl jednat v krajní nouzi, především odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63, s nímž se plně ztotožnil, a zdůraznil, že to byla žalobkyně, která se v důsledku nevhodně zvolené procesní strategie sama dobrovolně zbavila možnosti zprostit se odpovědnosti za správní delikt a uplatňovat „*příběh s panem F. a možnou krajní nouzí*“. V nyní projednávaném případě se jedná o objektivní odpovědnost, přičemž jako liberační důvod nepostačuje pochybnost žalobkyně o existenci přestupkového jednání. K tomu žalovaný doplnil, že je mu osoba označená žalobkyní za řidiče vozidla známa stejně jako praktiky zmocněnce žalobkyně, avšak tyto skutečnosti uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako *obiter dictum*. To ostatně zdůraznil i v samotném napadeném rozhodnutí.
11. K námitce naplnění liberačních důvodů žalovaný upozornil na speciální úpravu liberace v ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, kdy žalobkyně naplnění ani jednoho z těchto důvodů v průběhu řízení před správními orgány nikdy netvrdila, ani neprokázala. Za bezpředmětnou proto žalovaný považoval argumentaci žalobkyně, že tato vyvinula úsilí spočívající v uzavření nájemní smlouvy stanovující nezanedbatelnou smluvní pokutu pro případ, že nebude zajištěno, aby s vozidlem žalobkyně nedocházelo k porušování zákona o silničním provozu.
12. Žalovaný připustil, že jméno oprávněné úřední osoby žalobkyni sdělil až v napadeném rozhodnutí, neztotožnil se však s tím, že by toto pochybení mělo za následek nezákonné a překvapivé rozhodnutí. K tomu podotknul, že zaměstnává pět referentů přestupkového oddělení na odboru dopravy, přičemž každá z těchto osob již mnohokrát rozhodovala případy, v nichž jako zmocněnec přestupce vystupovala společnost FLEET Control s.r.o. Tomuto zmocněnci je tak obsazení žalovaného známo; rozhodovací činnost oprávněných úředních osob je pak v zásadě jednotná. Nadto dle žalovaného primárním účelem ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu není vytvářet předpoklad pro podání námítky podjatosti. Smyslem tohoto ustanovení je zajistit, aby byl ze správního spisu zjištělný údaj o tom, kdo se podílel na průběhu konkrétního správního řízení. K tomu žalovaný citoval komentář ke správnímu řádu (VEDRAL, Josef.: *Správní řád: Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012.), přičemž měl v daném případě účel zákona za naplněný, a to vzhledem k nepočtenému obsazení žalovaného, vzhledem k tomu, že totožná oprávněná úřední osoba již ve věci rozhodovala (původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení) a že v napadeném rozhodnutí bylo žalobkyni jméno oprávněné úřední osoby sděleno. Žalobkyně pak ani v podané žalobě nevznesla žádnou konkrétní okolnost, která by nasvědčovala možné podjatosti oprávněné

úřední osoby. Dle žalovaného se tak nemohlo jednat o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

13. Žalovaný se neztotožnil ani s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z pořízené fotodokumentace bylo dle jeho názoru bez jakýchkoli obtíží či nejasností možno seznat, že pojem odbočovací pruh byl naplněn. Závěrem žalovaný doplnil, že mu nepřísluší posuzovat namítanou protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, a ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 - 31. Navrhl proto, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
15. Přestože žalobkyně podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyslovila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, v daném případě byly pro rozhodnutí soudu bez jednání naplněny zákonné podmínky. To s ohledem na skutečnost, že krajský soud shledal, že se žalovaný správní orgán v předcházejícím řízení dopustil žalobkyní namítané procesní vady ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., neboť podstatně porušil ustanovení o řízení, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V takovém případě soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení rozsudkem bez jednání.
16. I přes výše uvedené závěry ovšem krajský soud přesto přistoupil k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, u kterých to bylo možné, jimž nepřisvědčil. V závěru odůvodnění tohoto rozsudku se pak krajský soud věnuje právě shledanému procesnímu pochybení, pro které dle jeho názoru nemůže žalobou napadené rozhodnutí obstát.
17. Předně se tedy krajský soud zabýval uplatněnou námitkou žalobkyně, že správní orgán I. stupně odmítl provedení výsledku jí označeného řidiče pro nadbytečnost, ačkoli z jeho výsledku mohly vyplynout závažné důvody, pro které řidič v odbočovacím pruhu zastavil. V této souvislosti žalobkyně zároveň naznačila, že se mohlo jednat např. o případ krajní nouze.
18. Z předloženého správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že dne 11. 2. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně postoupeno Městskou policií Holešov oznámení přestupku (ze dne 11. 2. 2015, č. j. HOL-3506/2015/MP/RZ) dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jednalo se o přestupek spáchaný dne 1. 2. 2015 v 15:01 hod. v Holešově na ulici Palackého u domu č. p. 542 (prodejna Family), kdy blíže neurčený řidič

tam specifikovaného vozidla porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, neboť ponechal vozidlo odstaveno v odbočovacím pruhu.

19. Správní orgán I. stupně na základě tohoto oznámení zaslal žalobkyni jako provozovateli vozidla výzvu ze dne 16. 2. 2015, č. j. HOL-3852/2015/DS/ZK, podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 500 Kč, kterou žalobkyně osobně převzala dne 18. 2. 2015. Součástí výzvy bylo poučení, že v době splatnosti uvedené částky má žalobkyně právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu na adresu uvedenou v záhlaví této výzvy osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila žalobkyní provozované vozidlo, přičemž sdělení totožnosti řidiče by bylo posouzeno jako podání vysvětlení. Na tuto výzvu žalobkyně nereagovala a správní orgán I. stupně písemností ze dne 25. 4. 2015, sp. zn. DS-1320/2015-039/ZK, věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“). Následně byl žalobkyni jako provozovateli vozidla zaslán příkaz o uložení pokuty ze dne 27. 4. 2015, č. j. HOL-10513/2015/DS/ZK, který jí byl doručen dne 15. 5. 2015. Dne 20. 5. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně doručen prostřednictvím zmocněnce žalobkyně, společnosti FLEET Control s.r.o., odpor proti příkazu. Dne 25. 6. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobkyně s uvedením osoby, která měla mít vozidlo v užívání, kdy žalobkyně označila jako tuto osobu pana J. F., nar. X, trvale bytem N. 1381, P. 5, a navrhla nařízení ústního jednání a předvolání označeného řidiče k podání svědecké výpovědi. Dne 5. 8. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, č. j. HOL-17492/2015/DS/ZK, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
20. Původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. KUZZL-79788/2015, sp. zn. KUSP-60350/2015/DOP/Bl, s tím, že ve věci je třeba nařídit ústní jednání za účelem provedení řádného dokazování. Správní orgán I. stupně proto následně zmocněnce žalobkyně opakovaně předvolal k ústnímu jednání (viz předvolání ze dne 18. 1. 2016, č. j. HOL-1528/2016/DS/ZK, doručeno 20. 1. 2016; a ze dne 29. 2. 2016, č. j. HOL-4793/2016/DS/ZK, doručeno 2. 3. 2016), přičemž zmocněnec ani žalobkyně se k jednání bez řádné omluvy opakovaně nedostavili. Správní delikt byl proto projednán a dokazování provedeno v nepřítomnosti žalobkyně, o čemž byl sepsán protokol ze dne 24. 3. 2016, č. j. HOL-6669/2016/DS/ZK.
21. Dne 18. 4. 2016 správní orgán I. stupně vydal pod č. j. HOL-8696/2016/DS/ZK rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky x v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 1. 2. 2015 v 15:01 hod., v Holešově na ulici Palackého u domu č. p. 542, před křižovatkou do ulice Grohova, totiž blíže neurčený řidič uvedeného vozidla stál v odbočovacím pruhu, čímž porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. e)

zákona o silničním provozu. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

22. Žalobkyně doručila správnímu orgánu I. stupně dne 6. 5. 2016 odvolání, v němž žádala o stanovení přiměřené lhůty k jeho doplnění a zároveň o sdělení jmen oprávněných úředních osob, které budou v dané věci rozhodovat. Ve lhůtě určené správním orgánem I. stupně k doplnění odvolání (viz usnesení ze dne 17. 5. 2016, č. j. HOL-11569/2016/DS/ZK) žalobkyně namítla promlčení správního deliktu. Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že toto rozhodnutí v části změnil (jak bylo popsáno výše v tomto rozsudku), ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
23. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Odstavce 2 až 5 téhož ustanovení zákona obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
24. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla,
- s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
25. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla tak má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat zproštění odpovědnosti s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
26. Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srovnej rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne
26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, dostupný na www.nssoud.cz). „Přednost“
odpovědnosti

za přestupek je dále patrná i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle
kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal
přestupek,

o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění
pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají
zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla
v době spáchání přestupkového jednání.

27. V souvislosti s výše citovanými závěry z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně
byla jako provozovatel vozidla vyzvána výzvou ze dne 16. 2. 2015, č. j. HOL-
3852/2015/DS/ZK, doručenou jí dne 18. 2. 2015, k zaplacení určené částky ve výši 500 Kč
ve lhůtě 15 dnů a současně byla srozumitelně poučena, že ve stejné lhůtě má právo namísto
uhrazení stanovené částky sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, který vozidlo v
inkriminovaném čase řídil. Na tuto výzvu však žalobkyně ve stanovené lhůtě nijak
nereagovala, předepsanou částku neuhradila, osobu řidiče nesdělila, ačkoli byla náležitě
poučena o tom, že po uplynutí stanové lhůty bude v řízení pokračováno, nebude-li určená
částka uhrazena nebo nebude využito právo písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče. Obsah
poučení, které výzva obsahuje, bylo dostatečně konkrétní, srozumitelné a jednoznačné.
28. Dovolávala-li se tedy žalobkyně následně provedení výsledku oznámeného pachatele
přestupku (řidiče vozidla) a pochybení správních orgánů při dokazování (a jeho rozsahu),
krajský soud těmito žalobními námitkami nepřisvědčil. V této souvislosti uvádí, že
v přezkoumávané věci je nutno vycházet z toho, že po marném uplynutí stanovené
patnáctidenní lhůty, kdy žalobkyně
na výzvu správního orgánu dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu žádným
způsobem nereagovala, neměl správní orgán jinou možnost než pokračovat v řízení o
správním deliktu provozovatele vozidla. Je pravdou, že žalobkyně správnímu orgánu
následně v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vyjádřením
datovaným dne 25. 6. 2015 sdělila, že „vozidlo dne 1. 2. 2015 řídil pan J. F., narozen dne X,
trvale bytem N. 1381, P. 5. Obviněné není známo, z jakého důvodu pan F. zastavil
v odbočovacím pruhu, je si ale jistá, že měl k tomu závažný důvod“, a zároveň navrhla
provedení jeho svědecké výpovědi (kdy v podané žalobě zároveň namítala, že výsledkem
označeného pachatele přestupků mohly být zjištěny okolnosti vylučující protiprávnost
jeho jednání - konkrétně např. krajní nouze), k uplatnění těchto tvrzení však byl dán
prostor při zjišťování pachatele přestupku, nikoli až v řízení o správním deliktu
provozovatele vozidla. Žalobkyně byla ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním
provozu poučena o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, avšak do
odložení věci (25. 4. 2015) osobu řidiče správnímu orgánu nesdělila. Nejprve byla tedy
žalobkyně při zjišťování pachatele přestupku zcela pasivní a až následně (dne 25. 6. 2015),
tj. poté, co již byla věc odložena, poskytla správnímu orgánu nově svá tvrzení o řidiči
vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by
mohly mít žalobkyní sdělené údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku
řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení
o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle ustanovení § 125g odst. 1 zákona

o silničním provozu možné; toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

29. Žalobkyně se tedy navrhovaným výsledkem označeného řidiče pokoušela prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem či nikoliv až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jistě si však nejméně její zplnomocněný zástupce musel být vědom, že v tomto řízení již není možno označeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Obdobnou procesní konstrukci přitom Nejvyšší správní soud odmítl již v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém uvedl: *„Stěžovateli procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemínil na tuto bránu přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci proto odkazuje na příslušné odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamena, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat.*

Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm.

b)

zákona

o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou

odpovědnosti

za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.“

30. Krajský soud se proto v nyní posuzovaném případě ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, který následně odmítl kontaktovat žalobkyni označeného řidiče a provést jeho svědeckou výpověď, kdy se s tímto důkazním návrhem žalobkyně také náležitě vypořádal. Ve svém rozhodnutí k tomu správní orgán I. stupně uvedl, že *„osobu údajného řidiče v době spáchání přestupku provozovatel identifikoval až po zahájení řízení o správním deliktu, kdy toto bylo zahájeno doručením příkazu o uložení pokuty. Správní orgán již proto nemohl zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel silničního provozu, neboť toto by učinil v rozporu s ustanovením § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu“.*

31. Pokud žalovaný následně v souvislosti s osobou označeného řidiče argumentoval skutečnostmi jemu známými z úřední činnosti, je třeba dle krajského soudu konstatovat, že

takto činil zcela nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí, což ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně uvedl. Žalovanému proto nelze vyčítat, pokud součástí odůvodnění neučinil odkazy na konkrétní rozhodovací činnost, z níž vycházel, ani to, že by v této souvislosti došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

32. Též krajský soud je ve shodě s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu přesvědčen, že učiněné oznámení žalobkyně o totožnosti řidiče nelze hodnotit jako vážně míněnou obranu, jejímž smyslem by byl postih konkrétního a skutečného řidiče vozidla za spáchaný přestupek, příp. objasnění skutkových okolností jeho spáchání, ale jako zcela účelovou, promyšlenou a obstrukční procesní strategii nemající jiný smysl a účel než zbavení se odpovědnosti za protiprávní jednání. K tomuto závěru opravňují krajský soud bohaté poznatky z vlastní rozhodovací praxe, jakož i z rozhodovací činnosti ostatních správních soudů ve skutkově a právně obdobných věcech (k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2017, č. j. 30 A 127/2015 - 50, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 - 61, Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 3. 2016, č. j. 10 A 116/2015 - 31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016 - 29, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
33. Stran žalobkyní vznesené námitky liberace soud konstatuje, že liberační důvody pro případ správního deliktu provozovatele vozidla stanoví § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Ten upravuje toliko dva liberační důvody, pro které provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, a to jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
34. V tomto směru však žalobkyně během řízení před správními orgány, a stejně tak ani před krajským soudem, žádná relevantní tvrzení neposkytla a důkazy nepředložila. Žalobkyně se omezila na tvrzení o nájemní smlouvě uzavřené mezi ní a jejím zmocněncem. Z té měla pro případ porušení povinnosti zmocněnce zajistit, aby při užívání vozidla nedocházelo k porušování zákona o silničním provozu, vyplývat nezanedbatelná smluvní pokuta. S ohledem na výše uvedený taxativní výčet liberačních důvodů je však nutno argumentaci žalobkyně odmítnout jako bezpředmětnou. Poukazovaná nájemní smlouva a v ní stanovená smluvní pokuta nemohly mít žádný vliv na odpovědnost žalobkyně za správní delikt provozovatele vozidla. O možnosti liberace pak nejsou správní orgány povinny účastníka řízení poučovat; pro úplnost krajský soud v této souvislosti konstatuje, že povinnost poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení dle § 4 odst. 2 správního řádu je třeba vykládat tak, že rozsah poučení se odvíjí od objektivních potřeb dotčené osoby, zejména od toho, zda a v jakém rozsahu je ta která osoba se svými právy a povinnostmi sama obeznámena. Krajský soud má přitom za to, že zmocněnec žalobkyně, který se právním poradenstvím v předmětných věcech soustavně

zabývá, je přitom dostatečně znalý relevantní právní úpravy správních deliktů provozovatele vozidla.

35. V nyní souzené věci pak bylo dle krajského soudu také bez pochybností prokázáno, že vozidlo provozované žalobkyní v rozporu se zákonem stálo v odbočovacím pruhu, kdy tato skutečnost je zřejmá z pořízené fotodokumentace, jež je součástí oznámení o přestupku ze dne 11. 2. 2015, č. j. HOL-3506/2015/MP/RZ. V tomto směru tak nebylo třeba provádět žádné další dokazování, a krajský soud nepřisvědčil ani s tím spojené argumentaci žalobkyně. Slovní spojení „odbočovací pruh“ totiž není neurčitým právním pojmem, jehož obsah a význam by byl správní orgán povinen pro posouzení dané věci objasňovat. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 86, dostupný na www.nssoud.cz, proto není v tomto ohledu přiléhavý. Co se rozumí odbočovacím pruhem, jednoznačně definuje ustanovení § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu tak, že je jím přidatný jízdní pruh určený pro odbočování (vyřazování) vozidel z průběžného jízdního pruhu. Ostatně sama žalobkyně

na toto ustanovení v podané žalobě upozorňuje. Krajský soud proto shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným a nepřisvědčil jeho nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně v podané žalobě namítala.

36. Krajský soud se zabýval také námitkou protiústavnosti samotného § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla (fyzické osoby) za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla, a dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, žalobkyně (s výjimkou odkazu na princip presumpce nevinny) neuvedla konkrétní základní právo či ústavní princip, jenž by byl zvolenou zákonnou úpravou nepřiměřeně zasažen. Z povinnosti žalobkyně (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) přitom nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti

na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.

37. Pokud žalobkyně namítala, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy

i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit

o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Nejvyšší správní soud v podobném kontextu v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As

7/2014 - 21, dostupném na www.nssoud.cz, přiléhavě uvedl, že „(n)a přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva (...).

38. Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.
39. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezustane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.
40. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“
41. K uvedenému lze doplnit, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem. Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35, dostupný na www.nssoud.cz). Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f zákona o silničním provozu proto rovněž není důvodná.
42. Krajský soud pak nepřistoupil ani na argumentaci žalobkyně, že jí bylo znemožněno účinně se bránit v odvolacím řízení tím, že jí nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Žalobkyně podala blanketní odvolání, v němž zároveň požádala o toto sdělení. Správní orgán I. stupně jí usnesením ze dne 17. 5. 2016, č. j. HOL-11569/2016/DS/ZK, určil lhůtu k doplnění odvolání, kdy následně dne 19. 5. 2016 v určené lhůtě žalobkyně své odvolání doplnila. Žalobkyně tak nemohla být rozhodnutím žalovaného překvapena, doplnila-li své odvolání

ve stanovené lhůtě. Skutečnost, že jí správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, tak sice byla pochybením, které ovšem nemohlo v žalobkyni vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto.

43. Závěrem se krajský soud zabýval námitkou podjatosti, kterou žalobkyně vznesla v podané žalobě s ohledem na skutečnost, že se jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla až z napadeného rozhodnutí.
44. Podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.
45. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že žalobkyně se skutečně dozvěděla o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením napadeného rozhodnutí, a tudíž jí bylo znemožněno namítnout v průběhu správního řízení její podjatost. Zároveň žalobkyně v podané žalobě, tj. při první v úvahu přicházející příležitosti podjatost namítat, vznesla námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, přičemž v této souvislosti uvedla, že *„oprávněná úřední osoba žalovaného je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Žalobce má za to, že důvod podjatosti oprávněné úřední osoby je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností.“*
46. Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
47. Žalobkyně v nyní posuzované věci namítala podjatost oprávněné úřední osoby, kdy dovozovala, že záměrem této osoby (s ohledem na dosavadní postup v řízení, z něhož muselo být žalovanému zřejmé, že žalobkyně nebude moci účinně uplatnit námitku podjatosti) bylo žalobkyni znemožnit podat námitku podjatosti, a to patrně z toho důvodu, že tato oprávněná úřední osoba má negativní citový vztah ke zmocněnci žalobkyně, který vystupuje ve větším počtu správních řízení, a to se značnou úspěšností. Dle krajského soudu se přitom jednalo o důvod, který by mohl být způsobilý pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby založit. Namítala-li žalobkyně v podané žalobě podjatost oprávněné úřední osoby, kterou nemohla vznést dříve v řízení před správními orgány, a zároveň důvody, které uváděla, mohly být důvody pro posouzení podjatosti relevantními, bylo nutno, aby o takto vznesené námitce podjatosti bylo rozhodnuto. Rozhodnout o vznesené námitce podjatosti oprávněné úřední osoby však není oprávněn krajský soud, ale učinit tak může dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu toliko služebně nadřízený

úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Krajský soud proto byl nucen z tohoto důvodu přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c), ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.

48. Shora uvedenému postupu a jeho správnosti svědčí také závěry, k nimž Nejvyšší právní soud dospěl v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, v němž se zabýval skutkově i právně obdobnou věcí a kdy v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl: „*Stěžovatel se skutečně dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením napadeného rozhodnutí, a tudíž mu bylo znemožněno namítnout v průběhu správního řízení její podjatost. Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba. To však stěžovatel, jak správně podotkl krajský soud, neučinil. Pokud by stěžovatel uplatnil před krajským soudem námitku, že považuje Mgr. B. K. za podjatou, krajský soud by pak mohl napadené rozhodnutí zrušit pro porušení stěžovatelových práv. Stěžovatel však zůstal pouze u tvrzení, že mu bylo znemožněno namítat podjatost, čímž mělo být zasaženo do jeho (procesních) práv*” (shodně k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

49. Krajský soud tak na tomto místě sice přisvědčuje názoru žalovaného, že primárním účelem ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu není vytvářet předpoklad pro podání námítky podjatosti, neboť smyslem tohoto ustanovení je především zajistit, aby byl ze správního spisu zjistitelný údaj o tom, kdo se podílí na úkonech a průběhu konkrétního správního řízení. Nicméně v nyní souzené věci tato skutečnost není z obsahu odvolacího správního spisu zjistitelná, přičemž neobstojí ani argumentace žalovaného, že žalobci byla tato osoba známa z předchozího řízení. Jak žalovaný sám uvedl ve svém vyjádření, zaměstnává na odboru dopravy pět referentů přestupkového oddělení, a tedy nebylo možno s určitostí dovodit, že se bude táž osoba znovu podílet na rozhodování věci také v pokračujícím odvolacím řízení. Stejně tak je nerozhodné tvrzení žalovaného, že se každá z těchto osob již mnohokrát podílela na rozhodování případů, v nichž různé přestupce zastupovala v řízení společnost FLEET Control s.r.o., neboť možná podjatost oprávněné úřední osoby se může odvíjet též od poměru ke konkrétní řešené věci či konkrétnímu účastníkovi, s nímž je řízení vedeno. *Pro futuro* tedy krajský soud apeluje na žalovaného, aby do správního spisu zakládal všechny písemnosti vztahující se k věci, tj. i záznam o oprávněných úředních osobách v řízení o odvolání, čímž předejde možným negativním důsledkům, k jakým došlo v nyní posuzovaném případě.

V. Závěr a náklady řízení

50. Krajský soud tak na základě posledně uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť v řízení před správním orgánem došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V daném případě tedy byly i přes nesouhlas žalobkyně s rozhodnutím o věci samé bez jednání naplněny zákoně podmínky pro rozhodnutí soudu bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

51. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy nadřízený úřední osoby v souladu s ustanovením § 14 správního řádu rozhodne o námitce podjatosti a následně oprávněná úřední osoba, o jejíž nepodjatosti nebudou existovat pochybnosti, v návaznosti na žalobkyní uplatněné odvolací námitky opětovně přezkoumá zákonnost odvoláním napadeného prvostupňového správního rozhodnutí.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé – podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu